

[Rager.]

nem Aarene forholdt sig, synes de at være administreret med Omtanke, og bliver der af de Medlemmer, som er nydende Medlemmer i Kasserne og bidragydende Medlemmer til Kasserne, ydet passende Tilskud? Det er ganske interessant at se paa Kasserens Formue gennem de sidste Aar. Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen havde nogle af disse Tal fremme i Gaar, men jeg vil gerne tage endnu et Aar med og nævne, hvorledes Formuerne har staaet fra 1924 og til nu.

Ved Udgangen af 1924 — det er alt sammen ca.-Tal — var den 5,8 Mill. Kr., 1925 13,5 Mill. Kr., 1926 8,1 Mill. Kr., 1927 1,5 Mill. Kr. og 1928 2 Mill. Kr. Dette betyder, at Kasserne administreres med ikke ringe Omtanke og Forsigtighed. Det viser sig, at man gennem de onde og de gode Aar følgende efter hinanden formaar at holde Kasserne paa et passende Niveau. Den Omstændighed, at man har været oppe paa den høje Formue, har aabenbart ikke medført, at man fra Kasserens Side har ladet staa til. Og i 1927, hvor man var kommet ned paa 1,5 Mill. Kr., og indtil 1928 er man, trods det at Tiderne ikke har været saa ekstragode, naaet op paa 2 Mill. Kr.; og vi har jo nylig bragt i Erfaring, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse har betalt et Laan tilbage, som har været ydet fra Statens Side. Kasserne administreres altsaa paa en saadan Maade, at de viser, de er interesseret i en sund og fornuftig og god Økonomi.

Hvad man ogsaa kunde spørge om, er: Hvor store er disse Kassers Administrationsudgifter? Hvis man ser det efter, vil man konstatere, at Administrationsudgifterne for Kasserne aarlig er ca. 1,5 Mill. Kr. Det er et nogenlunde konstant Tal fra Aar til Aar. Naar det drejer sig om Kasser, der har en Balance paa 20—30 Mill. Kr., og man erindrer, at det er forgrenet over flere Kasser og maaske ikke altid er en helt let Administration, saa forekommer et Tal som 1,5 Mill. Kr. ikke at være overvældende flot. Det forekommer mig derfor, at Kasserne paa dette Punkt kun kan give Anledning til Tillid.

Hvis man ser paa de Bidrag, der ydes til Kasserne, er det saaledes, at i et Aar har Arbejdernes Bidrag været oppe paa 21 Mill. Kr. Det er altid rart for at bedømme et Tal at sammenligne det med et andet Tal, og jeg kunde f. Eks. vælge at sammenligne disse 21 Mill. Kr. med den samlede Indkomstskat, der af samtlige Skatteborgere betales til den danske Stat det Aar, et Beløb af 63 Mill. Kr. Det viser sig

altsaa, at Lønarbejderne paa deres Arbejdsløshedsforsikring ofrer et Beløb, der svarer til en Trediedel af den samlede Indkomstskat til Staten.

Kasserne er jo bygget op paa Forsikringsgrundlaget og paa Grundlaget: Hjælp til Selvhjælp. Der findes en industriel Reserve, og Staten har et vist Medansvar for, at den faar menneskelige Kaar i de Ventetider, hvor den er arbejdsløs. Naar Staten medvirker her, har den samtidig en Forpligtelse til at sørge for, at en Lovgivning, der tilsigter dette, ikke paa nogen Maade er saaledes konstrueret, at den samtidig medvirker til at slaa den fagmæssigt aftalte Arbejdsløn ned.

Ud fra denne Forudsætning er det, at Kasserne har arbejdet, og dér kan man ikke undres over, at det har sat nogle onde Spor, naar man i Nedsæringsaarene, hvor det gjaldt om at hjælpe de forskellige Erhverv paa dette Punkt, gjorde det saaledes, at Hjælpen til Erhvervene blev givet ved en ganske ensidig ekstra Belastning af Arbejdsløshedskasserne.

Med den Nedsættelse i Bidragene, der fandt Sted i 1927, og som maatte komme Kasserne ganske uventet efter det Grundlag, der var lagt i 1924 — et Grundlag, som var enstemmigt vedtaget, og som man havde ventet skulde hævdes gennem en Række af Aar — kan man ikke fortænke Kasserne i, at de blev noget forbløffede over Nedsæringen i 1927. Det, man gjorde dér, var, at man i en Tid, hvor netop Erhvervene havde det vanskeligt, hvor man netop kunde forudse en stor Arbejdsløshed, saaledes at Kassernes Udgifter vilde blive større end ellers, tog Tilskuddet fra dem og derved gjorde Kontingentet større.

Med andre Ord: samtidig med at man lettede Skattetrykket nogle Steder, og det vil hovedsagelig sige lettede opad, lagde man paa de danske Lønarbejdere en ekstra Skat og lagde den dér, hvor man vidste de ikke kunde unddrage sig den, fordi disse Arbejdsløshedskasser har saa overordentlig stor Værdi ogsaa for Arbejderne.

Der er en Ting, som det maaske er værd at nævne, selv om det naturligvis er alle dette Tings Medlemmer bekendt; men der tales saa ofte Mand og Mand imellem, særlig blandt dem, der ynder at kritisere Parlamentarismen og Rigsdagsvirksomheden, om, at Statens Penge smides i Grams til de arbejdsløse, og saa viser det sig Gang paa Gang, at de Mennesker, som fremkommer med disse Udtalelser, ikke har Begreb om, hvorledes Grundlaget for disse Kasser er, nemlig saaledes, at Arbejderne aldrig